

DONNA LEON

Doneu i se us donarà

DONNA LEON

Doneu i se us donarà

Traducció de Núria Parés

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Give Unto Others*
© Donna Leon i Diogenes Verlag AG Zürich, 2022.
Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

*Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.*

Primera edició: juny del 2022

© de la traducció: Núria Parés Sellarès

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 8.144-2022
ISBN: 978-84-297-8028-4

CAPÍTOL I

En Brunetti havia llençat *Il Gazzettino* a la paperera abans d'anar-se'n de la Questura, però tot i així un dels articles principals encara li rondava pel cap quan va arribar a casa. Mentre s'acomodava al sofà amb el ciceronià *In Verrem* i els seus discursos de denúncia d'un funcionari corrupte, els pensaments d'en Brunetti es desviaven sovint cap a la cascada de diners provocada per la pandèmia que, fins feia poc, havia devastat el país.

Ni tan sols la mort de més de cent vint-i-cinc mil persones havia posat fi a la cobdícia —tampoc és que en Brunetti hagués pensat en cap moment que això passaria—, ni havia minvat la capacitat del crim organitzat per ficar el nas al tresor públic pràcticament desprotegit. Havien plogut diners, i una gran quantitat d'empreses havien sol·licitat compensacions a uns organismes la feina dels quals era distribuir la generositat d'una Europa espantada. S'havia esgarriat amb alguns dels noms que havia llegit, tant en els organismes governamentals encarregats de supervisar el desemborsament de fons, com entre els directors d'algunes de les empreses que els rebien. No hi havia cap dubte que ell i els seus col·legues de la Guardia di Finanza s'anirien familiaritzant amb tots aquells noms a mesura que passés el temps.

S'havien rescatat moltes empreses, s'havien concedit molts préstecs, i en Brunetti sabia que s'havien fet bones actuacions i que s'havien salvat molts negocis que s'enfrontaven a la ruïna. Tanmateix, estava convençut que una part dels diners s'evaporaven quan es transferien, de la mateixa manera que estava segur que s'estaven creant moltes empreses de manera precipitada per no fer res més que fracassar i ser rescatades.

En Brunetti no era cap entès en economia, però sempre estava alerta de les maneres que la gent trobava per estafar i robar, i estava convençut que la devastació econòmica causada pel virus fomentaria precisament aquesta mena de delictes. Estava familiaritzat amb les tècniques dels carteristes i els atracadors, que primer creaven una mica de rebombori per molestar i distreure les víctimes, i les atacaven en el moment de màxim trasbals per prendre'ls el que volien. Malgrat que aquest altre daltabaix l'havia creat la natura, els delinqüents emprenedors de seguida havien trobat la manera de treure profit de l'estat de xoc i la confusió de les seves víctimes.

Il Gazzettino havia informat que la propietat comercial actualment canviava de mans molt sovint. Això podria semblar un senyal positiu en un món de possibilitats comercials destrossades, potser fins i tot una prova de la renovació de l'economia local, si no fos pels informes coincidents que apareixien a la premsa nacional sobre els actuals problemes de liquiditat de les diverses màfies: no sabien què fer amb la quantitat de diners que entraven i que s'havien de blanquejar i reintroduir al sistema bancari. Per què no una bona propietat comercial a Venècia? Per descomptat, en un moment o altre es recuperaria la situació anterior, els turistes tornarien, fins i tot els creuers

apareixerien de nou a la superfície, malgrat que en Brunetti, que els considerava taüts flotants, es va adonar que potser l'expressió era inadequada.

Es va desempallegar d'aquests pensaments, dient-se a si mateix que era massa aviat per fer aquella mena d'especulacions lúgubres. Sempre hi havia la possibilitat que aquesta topada universal amb la mortalitat tingués algun efecte positiu en la manera en què la gent veia el món i ordenava les seves prioritats.

Un soroll al rebedor li va interrompre els pensaments, va alçar la vista i va veure la Chiara que desapareixia pel passadís en direcció a la seva habitació i al seu món hermètic de les xarxes socials. Va sentir una onada d'amor i alhora de por pels seus fills, seguida d'una ràfega d'esperança d'un bon futur per a ells, malgrat el món deteriorat en el qual els tocava viure.

A disgust amb aquell estat d'ànim, se'n va anar cap a l'estudi de la Paola i, com que la porta era oberta, hi va entrar. La Paola era a l'ordinador, amb les ulleres abaixades fins a mig nas, concentrada en la pantalla. Sense alçar el cap, va dir:

—M'alegro que ja siguis a casa.

—Per què? —va preguntar ell, que s'hi va acostar i li va fer un petó al cap, ignorant la pantalla.

Ella va teclejar unes quantes paraules més, es va treure les ulleres i el va mirar. En Brunetti va veure com li costava uns instants poder enfocar bé a mitja distància.

—Perquè ets prou fort per impedir-me que m'enfili a la barana de la terrassa i em tiri daltabaix —va dir amb la veu calmada que feia servir per donar indicacions a algú que n'hi demanava pel carrer.

En Brunetti va seure al sofà, es va treure les sabates i va

col·locar els peus a sobre la taula. A l'escriptori de la Paola no hi havia ni papers ni llibres, només una tassa i un platet del cafè que s'havia pres.

—Si és per un tema de la universitat, puc anar a l'habitació a buscar la pistola.

—Per a mi?

—En absolut —va contestar ell—. Per a la persona sobre la qual estàs escrivint. —Llavors, abans que ella pogués parlar, i per cobrir totes les possibilitats, va afegir—: O la persona a qui estàs escrivint.

—El segon intent és el correcte —va dir ella.

—Qui és?

—Aquell idiota d'en Severin.

En un primer moment, aquell nom no li va dir res, però després en Brunetti va recordar un sopar al qual ell havia anat, amenaçat per la Paola, uns cinc mesos enrere, on havien compartit taula amb el seu col·lega de la facultat de Literatura Anglesa, en Claudio Severin, i la seva agradable esposa, de qui en Brunetti no recordava el nom.

—La seva dona no treballa pas a la universitat, oi que no? —va preguntar en Brunetti, que almenys aquest detall el tenia força clar.

—No. És advocada.

—Està bé que la gent tingui feines de debò —va deixar anar en Brunetti, i va fer un gran somriure a la Paola esperant que es posés a riure.

Però no ho va fer, ni tan sols va somriure. Això volia dir que la qüestió era greu.

En Brunetti va obrir la boca per preguntar-li què havia fet en Severin que l'hagués molestat tant, però va decidir no enfocar la conversa d'aquesta manera, i des d'una posició més neutra va dir:

—Què li estaves escrivint?

—Que no estic d'acord amb la seva valoració d'una de les doctorands.

—Qui és?

—Anna Maria Orlando. De Bari, em sembla. Guapa. Escriu molt bé. —Era possible, es va preguntar ell, que es tractés d'un cas de prejudicis contra les dones del sud que gosaven ser intel·ligents?

—I? —va preguntar.

—I en Severin ha perdut el cap per ella. Ella ha assistit a totes les seves classes i li va demanar que fos el seu director de tesi. I ara en Severin em diu que acaba de suggerir a la universitat que l'escullin com a ajudant de recerca.

—Se suposa que m'he de quedar esparverat perquè és la primera vegada que sento una cosa així? —va preguntar en Brunetti. Després, pensant en la quantitat de vegades que havia vist homes grans espatllant les seves vides a causa de dones joves, li van passar les ganes de prendre's a la lleugera el que la Paola li acabava d'explicar i va canviar de registre—. I el teu e-mail...?

—Li estic escrivint de manera informal, no com a membre del comitè que gestiona aquests nomenaments, per dir-li que és poc probable que la signorina Orlando compleixi els requisits que estableix el departament.

—Que són? —va preguntar en Brunetti, movent els dits dels peus com a mostra d'interès.

—Rendiment extraordinari a classe —va contestar la Paola, alçant el polze. Després va alçar el dit índex i va afegir—: El suport i l'aprovació dels professors anteriors. —I el dit del mig va saltar en amunt per il·lustrar l'últim requisit—. I almenys dos articles publicats en revistes de prestigi del camp d'especialització de l'estudiant.

—Que és? —va preguntar en Brunetti.

Després d'uns instants de dubte, la Paola va respondre:

—L'escola Silver Fork.

Això el va distreure prou dels dits dels peus per exclamar:

—El què?

—L'escola Silver Fork —va contestar, i va afegir—: Em sembla que ja t'ho vaig explicar.

En Brunetti va fer cara de no entendre res i va confessar:

—No me'n recordo. —Després d'una pausa que ell esperava, en va, que la Paola omplís, va preguntar—: Què és?

—Novelles angleses del segle XIX plenes de llarguíssims relats sobre la manera correcta i incorrecta de comportar-se en les situacions socials. —Com que ell no va respondre, va continuar—. Eren molt famoses.

—N'has llegit? —va preguntar, perquè mai no acabava d'estar segur del que la Paola havia fet a Oxford durant els anys que hi va estar estudiant.

—Una.

—En recordes el títol? —va preguntar. La Paola sempre ho recordava tot.

Va tancar els ulls i el va evocar a la memòria. Va tornar a obrir els ulls i va dir:

—*Contarini Fleming*.

En Brunetti es va estar en silenci fins que es va decidir a dir:

—Explica'm de què va.

—És força complicat —va contestar—. La mare del protagonista es mor durant el part, ell es cria a Escandinàvia, s'enamora d'una dona casada que el rebutja. Des-

esperat, se'n va cap a Venècia, on s'enamora de la seva cosina, que no el rebutja, i també es mor donant a llum. —Es va aturar aquí i va deixar la vista perduda a mitja distància, una expressió que en Brunetti definia com la seva «cara de gestació», la que feia mentre formulava una teoria.

Com si plantegés una pregunta retòrica amb la qual iniciar un debat a classe, va dir:

—No ho trobes interessant, que les dones de les novel·les victorianes sovint morissin durant el part o bé de tuberculosi?

Com que no es volia veure obligat a respondre aquella pregunta, en Brunetti va preguntar:

—I va tenir èxit, aquest llibre?

—Sí, i tant.

—I l'autor? Què se'n va fer? —va dir en Brunetti, convençut que devia haver acabat malament tant per haver llegit aquestes coses com per haver-les escrit.

—Es va convertir en primer ministre d'Anglaterra —va respondre la Paola.

Va seguir un silenci d'una durada no gens menyspreable, que es va acabar amb una pregunta d'en Brunetti.

—Si em permets tornar al nostre tema original, quants anys té la signorina Orlando? —Calculava que en Severin es devia acostar a la seixantena.

—Vint-i-un o vint-i-dos, suposo.

—Mare meva, mare meva, mare meva! —va exclamar en Brunetti—. Problemes a la vista. —I després va afegir, intentant complaure la Paola amb una de les seves frases—: Això s'acabarà com el rosari de l'aurora.

—Sospito que l'hora del rosari ja ha passat, rei —va dir ella, i es va inclinar cap a la pantalla.

Gens dissuadit per aquell sarcasme, en Brunetti va tornar al tema original i va preguntar:

—Què li dius ara, a l'e-mail?

—Li envio una còpia de l'expedient de la noia i dels comentaris fets per diversos professors.

—Això es pot fer?

Va alçar el cap, sorpresa.

—Per descomptat. Forma part de la documentació oficial que acompanya un estudiant d'un any per l'altre.

—I els professors escriuen obertament sobre el que pensen dels alumnes? —va preguntar en Brunetti, que de cop i volta es va adonar que atractiva que era la idea de la llibertat acadèmica. Ah, si tan sols...

—Esclar que no —va respondre la Paola, que es va aturar abruptament i va apartar les mans del teclat—. És a dir, escriuen en codi, i tothom entén el codi.

—Ah —va sospirar en Brunetti, complagut de saber que els acadèmics eren com els policies quan els demanaven que avaluessin els seus col·legues: ho escrivien tot tenint en compte les possibles repercussions de fer algun comentari negatiu o crític. «Ple d'entusiasme» per «imprudent»; «admirat per la seva serietat» per «tediós»; «interessat en les opinions dels seus companys» per «incapaç de prendre una decisió»; «mostra una gran comprensió intuïtiva» per «no sembla familiaritzat amb el codi penal».

En Brunetti va assentir i va somriure, ara ja desenganyat de la il·lusió que en algun lloc existia una ocupació laboral en la qual el rendiment de les persones es qualificava de manera desapassionada i honesta.

Va parar de moure els dits dels peus i va dir:

—El que no entenc és per què et molestes a escriure-li.

—Ja t’ho he dit alguna vegada, Guido: em va ajudar molt quan vaig començar a ensenyar. —Va girar el cap per mirar-lo un moment, però de seguida es va tornar a concentrar en la pantalla, gairebé com si li fes vergonya el que acabava de dir.

En Brunetti, que ara ho recordava, es va limitar a assentir amb el cap. Mai no havia sabut si la sensació de deute infinit de la Paola amb algú que alguna vegada hagués sigut amable amb ella era una virtut o un defecte. De fet, tampoc recordava per què ho considerava com un defecte.

—Així doncs, què li dius?

Amb els ulls clavats a la pantalla, va respondre:

—Que seria prudent que fes una ullada als requisits exactes per a aquesta plaça que la universitat ha penjat online, i que després es preguntis si la signorina Orlando els compleix tots.

—Sembla bastant modest —va comentar en Brunetti.

—Sí —va admetre la Paola, i va afegir—: Li recalco en concret el requisit de les dues publicacions en revistes de prestigi.

En Brunetti era un home valent, un home curiós, o sigui que va preguntar:

—Quines revistes són de prestigi?

La Paola va tancar els ulls i va consultar la memòria, els va tornar a obrir i va contestar:

—Hi ha la *Victorian Literature and Culture* i el *Journal of Victorian Culture*. —En veure que el seu marit entomava aquells títols sense sorpresa, va afegir—: I, per descomptat, n’hi ha moltes més.

—Sonen com aquelles revistes que una gent pàl·lida i estranya intenta vendre’t al carrer.

—Som a Venècia, Guido —va dir ella, i es va girar cap a l'ordinador.

Acceptant la derrota, en Brunetti es va aixecar i va anar a la cuina per veure si hi havia alguna cosa per picar que el pogués fer aguantar fins a l'hora de sopar.